

Arkiv 4

juli-augusti 2008 – handlar lite om mycket

Dagens tankar", "Dagsländor", "Nästan-bloggen" – rubrikerna har varierat genom år och hemsidor. Är nu inne på min tredje sida, "om smått och stort". "Man" har bett mig att låta texter och Dagsländor följa med till nya sidan. Så vill jag också ha det själv. Bara enstaka inlägg lämnades kvar.

Enklaste sättet var att konvertera till komprimerat pdf-format. Trots många nackdelar. – Interna länkar fungerar inte och miniatyrbilder blir inte klickbara. Ett separat fotoalbum blir nog aktuellt.

Ordningsföljden är bloggans, dvs de äldsta inläggen sist. Synd att inte alla gästbokskommentarer kan följa med.

Hiskligt - eller inte?

Man kan möta en hel del hemskheter när man vandrar i skogen. Titta på den här besten!

Den är tydligen på väg att häva sig upp ur underjorden. Är kanske på väg att föda fram ännu ett monster, en monsterbaby? Hur som helst vill den inte bli störd det kan jag tydligt se. Kände mig riktigt modig när jag bestämde mig för att beskåda varelsen från andra hållet, tänkte att den sidan kanske var lite vänligare. - Om så är fallet - ja, döm själva!

Knappast vänligare tycker jag. Snarare tvärtom. Verkar på väg att anfalla. Undrar om det är mig eller Kasper besten i första hand är ute efter. Kasper rusade därifrån, men modiga matte beslöt sig för en närmare titt även framifrån. Man ska ju beskåda allting grundligt, vrida och vända, innan man fäller ett omdöme.

Besten SER annorlunda ut framifrån. Här ser jag vemod, resignation. Inte något bestialiskt alls.

Okej, jag vet att bilderna "bara" visar en gammal stubbe. Eller gör den kanske inte det? Visar de rentav något mer? Ja, för mig gör de det. Den får mig att reflektera, rentav meditera.

Naturen är sannerligen förunderlig. Så mycket där finns att upptäcka, så många tankar som kan väckas. För mig "besjålas" plötsligt den här stubben. Visar mig något. Börjar berätta. Men VAD den berättar - det har jag svårt att återge. Förresten är kanske inte någon särskilt intresserad. Men jag tänker besöka den igen! Med eller utan kamera. För nu skrämmar den mig inte längre! Än en gång - tur att jag beskådade "besten" från flera håll. Skulle vilja återvända och klappa den! Och jag tänker göra det!

31 augusti -08

*Kasper kompenserar mina hiskliga
foton med mjuka och fina hos sig.*

Naturens fullbordan - och vår?

Sensommaren börjar vinka välkomnande till hösten. Det är skördetid. Naturens gröna blir allt brunare. Men innan dess en sista blomning, i orange och gult. I mina trakter är vi ännu inte riktigt

där, än är de flesta löven gröna.

Hösten är en vemodets tid. Anser många. Just för ögonblicket upplever jag det på sätt och vis också så – men ändå inte. Ser jag mig omkring upptäcker jag överallt tecken på det nya liv som förbereds! Ser allt som gått i frö. Ser det slösande överflödet av björkfrön. Ser hur kottar faller, ser blommornas fröställningar och ett och annat ekollon på marken.

Upptäcker att hösten är en förberedelse inför nästa års vår och sommar. Visar att död och visnande inte alls är vad det vid en ytlig betraktelse ser ut som.

Det är så otroligt fascinerande. Vad är det egentligen som händer, där nere i jorden? Jag tycker det är en underbar tanke att där ligger livet och bara väntar. Behöver den förberedelsetiden.

(Att vi griper in och förändrar våra kulturväxters livscyklar förändrar inte grundfakta.)

Undrar om det är lite så också för oss människor. Efter sommar med sol och bad - eller vad det nu är vi ägnat sig åt - så drar vi oss inomhus. Storstädar kanske, putsar fönster, gör det trivsamt. Tänder ljus, läser, lyssnar på musik, reflekterar över tillvaron. (Generalisering, javisst, men bara för att visa på den väsentliga förändringen).

Själv tycker jag på ett lite vemodigt och kluvet sätt om hösten. I varje fall september och oktober. Naturens praktfulla och flammande ”andra blomning” och himlens nästan otroligt intensiva blå – det är magnifikt!

Tycker också om den stillhet och känsla av fullbordan man kan uppleva. Vet inte hur jag skulle reagera om jag levde mitt i en stad.

Fröande gräs är också vackert - även om inte färgerna flammar.

Knoppar, en stor och flera små, i väntan på vår - fotograferade 29 augusti!

För det färgsprakande får flugsvampen svara - möjligen också som en bild av livet självt? Allt är inte "guld" som glimmar... Gäller väl både svamp och människor?

Naturens kretslopp – den som vill kan se en parallell med mänskligt liv. Barndomens och ungdomens vår, sedan en tid av blomning, småningom åldrandets höst - en förberedelse, även för oss?

Så här såg några av mina tankar ut, denna strålande vackra höstdag.

29 augusti -08

Kasper noterar bl.a. att veden är under tak nu. Senare i dag ska han in till "sta'n" och socialiseras...

I Södertälje spydde en man, där fanns ett jättebubbelspa mitt i gatan, någon tappade

en vinflaska som gick sönder och en billarm tjöt! Socialisering - ja kanske... :-)

Bonusdag och vacker fluga

Visst är det väl en bonusdag när solen strålar och bara lätta moln livar upp det vackra blå! En sån söndag! Temperaturen precis lagom, och inga måsten! En sanning med modifikation förstås - det är ju det här med veden...

En titt på tomten med kameran i hand blev en välkommen paus. Vad är detta för en fluga? Någon som vet? Jag skulle fota en fjäril, och då bara satt denna varelse alldeles bredvid.

Först torka och sedan blöta har fått mig att alltefter tömma de flesta odlingsfat som skulle livat upp min gårdsplan. De minsta gav förstås upp först. Men titta, en liten sedumkvist har letat sig upp genom ett av dräneringshålen!

Det är nu det gäller, åtminstone för oss som älskar vår och sommar. Gäller att leta fram den Pollyanna vi eventuellt har inom oss och se det positiva i den höst som kommer, för kommer gör den lika säkert som amen i kyrkan. För visst säger man väl fortfarande "Amen" där?

En skön sak är att det blir lättare att samla ihop tankarna. En annan att den som inte älskar allt trädgårdsarbete men ändå har en tomt slipper att ha alltför dåligt samvete. Helt plötsligt räcker det med planering (inför nästa år)! En tredje är att nu känns det helt rätt med tända ljus. Många. Även en medioker måltid känns nästan som fest, med en vacker duk eller löpare och ett par tända ljus.

Tandläkaren är tillbaka från semestern - och det är bra. Aktiviteter som legat nere under sommaren kan tas upp igen. De intressanta samtalsträffar jag tidigare skrivit om börjar med att vi ses hos mig, om ett par dagar. Ska bli riktigt roligt, något att se fram mot. Flera av kvinnogruppens medlemmar har jag inte träffat på hela sommaren.

Kräftskivorna tar slut, och lugnet lägrar sig över nejden. Väcktes vid tretiden natten till söndag av en stormskällande Kasper - ett gäng "glada" människor skrålade sig fram på vägen utanför tomt.

Men som sagt - snart är det september - och då ÄR det höst. Förhoppningsvis en både vacker och varm. Och lugn och rofylld.

25 augusti -08
(Kasper skriver om en sovdag, giraffhalsar
och en lätt utpressning.)

Paradisväder för sniglar...

(inlägg nr 2 idag)

Kollade nedanför tomten för att se om kantarellerna möjligen ångrat sig och bestämt sig för att titta upp. Det hade de inte, dvs det gjorde de inte, tittade upp alltså. Hittade bara en enda, trots att det är så fuktigt i markerna. Men den här synen fick mig att gå in efter kameran. Sannerligen är det inte rena paradisväderleken för ett - eller ett par - blötdjur! :-) Bilden tar kanske lite tid att ladda ner, men jag ville inte göra den mer lågupplöst än så här.

Jag gillar inte alls sniglar (fast den här varianten heter väl snäckor?) men vill dem heller inget illa (den s.k. mördarsnigeln har ännu inte hittat mig). Och egentlig skada gör inte de här snäckorna, inte på min naturtomt. Men i år vimlar det av dem och de är verkligen inte trevliga att trampa på. Även om det förstås är ännu värre för dem.

🤖 22 augusti -08
(På Kaspers sida händer inte mycket idag - han bara travar in ved.)

Hemma bäst :-)

Körde ved i förrgård, solen strålade en stor del av dagen. Av med vedens täckelse, vänligt samtal med min rygg och så var det bara att lasta, köra och trava! Råkade titta någon halvmeter från skottkärran, och där stod dom! Hela Karl Johan-gänget! Två meter från vedboden. Allihop på den här lilla plätten framför hasseln.

Så här många blev det. Dom fick vänta en stund på trappen.

Några står kvar på tillväxt, och många har säkert inte hunnit se dagens ljus ännu. Men de kommer! Här är en som får stå kvar och locka upp sina syskon eller vad de nu är. Kusiner kanske? Släkt är de i alla fall, det är jag säker på. (Däremot lyser kantarellerna vid nedre tomtgränsen fortfarande med sin frånvaro.)

Rensade och förvandlade till stuvning blev de till en jättegod nattmacka!

22 augusti -08

Blått hav och värmeljus...

När tröttheten sätter in (klockan är en bra bit över midnatt) och inspirationen tryter - då är det bra att äga en kamera!

Här en "blå bild! - bara för att den är så vilsam för ögonen, Tycker jag. Och tänk, om ändå Östersjön vore lika ren och skön som den ser ut! Bilden tog jag häromdagen.

En bild till - presenter från syrran som var här på besök - två värmeljushållare inköpta i den lilla butiken i Trosa som jag skrivit om lite längre ner på sidan. Jag förälskade mig i dem direkt - och så

FICK jag dem!

Syns väl att jag verkligen tycker om de här glashållarna! Med så många bilder, menar jag. Ser också att mitt fönster innehåller en hisklig stilblandning - men jag trivs med den! Gammalt och nytt, ärvt, fått och förvärvat...

Fast när jag ser noga efter, så är faktiskt den ena phalenopsis-växten det enda jag själv förvärvat.

Ja, jisses, en sån "dagslända" det blev - ett misch-masch utan att egentligen något alls blev sagt. Men okej, det är ju så här jag är. Också. Nu återstår bara nattprommisen med Kasper, och sedan "godnatt"!

Först bara ett trivsamt citat:

"Jag tycker inte om fakta - de stör min argumentation."

Sagt av Michael Foot (vem nu DET är...

Jag googlade, så nu vet jag att han bl.a. var brittisk labourledare på 80-talet. Hehe, en alldeles ovanligt ärlig politiker. :-) Som dessutom hade humor. Tänk om fler...

19 augusti -08

Besök i Trosa

Slut på "nästanbloggsemestern". Datorn kallar! Ingen nattgäst kvar. Men trevligt har vi haft. Dessutom är min tomt trimmad, Trosa besökt och en nostalgiresa gjord.

Trosa är en härlig sommarstad. Många små udda och sköna butiker, pir och båtar, en idyllisk å med gammal bebyggelse och små oaser till trädgårdar vid sidan av promenadstråken på sidorna. Dessutom nybyggda kedjehus som jag BORDE fotograferat! Ska göra det vid nästa besök.

Det röda huset är ett "skärborgarhus" från 1700-talet. I början av maj flyttade många fiskare tillsammans med sina familjer ut till den yttersta skärgården, för att där finna sin bärgning. Dessa s.k. skärborgare tillbringade vintrarna i staden, i sina skärborgarhus.

Gott om små fina butiker finns det också. Här väntar syrran med Kasper och lilla Maja som "bor" i butiken, medan jag handlar presenter. Vackra ting i glas.

Idyller finns det gott om i Trosa. Här en gränd ner mot Trosaån.

Så här kan ett hotell också se ut. Den här asken är säkert många hundra år gammal. Men bladverket är glest. I sämsta fall är den drabbad av askskottsjukan, som dessvärre grasserar här i öst. Men kanske det är åldern som tar ut sin rätt, i så fall har den nog ännu många år kvar som en värdigt

åldrande skönhet!

Att åldras med värdighet – det skulle jag också vilja göra. Dvs åldras gör jag ju, men var är värdigheten? ”Du är inte en vanlig mormor”, sa ett barnbarn till mig igår, och menade det som en komplimang - hoppas jag! Måste nog försöka ta reda på vad han egentligen menar.

Rent generellt tror jag att ett värdigt åldrande består i att man accepterar sin ålder. Och att man är sig själv. Vilket betyder att vi alla blir olika. Till och med väldigt olika. Absolut unika. Att Oscar Wildes ord ”Vi föds som original men dör som kopior” lyckligtvis inte behöver vara relevanta. Även om vi kanske lite både till mans och kvinns haft några kopieår i ungdomen.

Då min mamma levde sina sista år på ett äldreboende förvånades jag över de aktiviteter som ordnades. Varför spelades så mycket dragspelsmusik? Varför fick inte de äldre lyssna på klassisk musik ibland? Varför förutsattes de vara intresserade av bingo? Varför bestod maten av i princip köttbullar, sylta, kokt fisk? Varför inte t.ex. goda, matiga sallader? Lite nya, spännande smaker? Jag vet att åtminstone min mamma skulle ha uppskattat mina förslag! Och hon var över 90 år. Varför är den gängse bilden av en gammal människa så stereotyp?

Detta alltså på grund av bilden
av den åldrande asken, vårt
urträd, enligt nordisk mytologi.

Oden skapade mannen av en ask
(Yggdrasil), och Embla ur en
alm.

Måtte det inte vara ett tidens
tecken att båda dessa träd nu
drabbats av sjukdomar som gör
deras framtida existens väldigt
osäker!

17 augusti -08

PS. Ett par ytterligare Trosa-bilder finns på Kaspers sida, "Härliga tider".

Umgänge per telefon – kräver lyhördhet

Tänker att jag borde skriva något genomtänkt, något klokt. Något värt att läsas och begrundas... Men icke! Både tangentbordet och fingrarna är redo - men inte "jag". Det vill sig inte.

Kanske att ett sent telefonsamtal för en stund sedan åstadkom min tankeförklaring? Det blev bara för mycket! Jag blev alldeles matt. En del kan prata. Prata och prata och prata. Skönt i och för sig att bara då och då behöva skjuta in ett "oj då", "javisst", "nej visst", "förskräckligt", "så är det kanske ja", "så bra av dig" osv osv. Har man inte hört så noga på - och det har man ju till slut inte alls - så duger ett "uumm". Huvudsaken är ett ljud som visar att man är kvar i telefonen. Ett neutralt ljud med ett neutralt tonfall.

Ett gott skratt fick jag i alla fall. Kunde inte hålla det tillbaks. Efter cirka 20 minuter sade min telefonör "ja, och så var det ju mitt ärende..."

Ärendet var konkret, snabbt avklarat. Bara för mig att säga "ja, men du får själv komma hit och hämta".

I ärlighetens namn - vederbörande inledde telefonsamtalet med "Hur har du det, vad sysslar du med just nu?" Men jag hann aldrig svara. Var inte snabb nog.

Så är det. En del samtal som borde varat två minuter tar en halv timme. Eller en hel! Andra som borde fortgått i minst ett par timmar avslutas efter tio minuter.

Å andra sidan - tänk om bara det nödvändiga, det genomtänkta blev uttalat, och det så konkret och snabbt som möjligt. Så trist det vore. Vi behöver allt lite "runds snack" också, småprat om ditt och datt. Men det är klart - helst i form av dialoger. Inte alla monologer är värda att lyssna till, ju.

Undrar förresten om namnet "Dagsländor" är särskilt väl valt för min nästan-blogg! Det är ju *nattsländor* jag åstadkommer! Nästan vartenda inlägg skriver och skickar jag upp runt midnatt!

Så också i kväll. Telefonsamtalet fick jag klockan 10!. Drack sedan en kopp te och nu är klockan halv 12. Ovanligt tidigt, med andra ord.
Jaja, *nån* form av slända blev det visst ändå!

10 augusti -08

PS. Nu kom en riktig regnskur igen, så att det smattrar mot fönsterrutan! Stackars arma pelargoner! Och bönder! Det sägs att ingen bonde blivit fattig pga liggsäd, men jag undrar jag... Ingen sanning varar väl för evigt? Eller finns det sådana som gör det? Förmodligen, men dem känner vi ju ännu inte till... Så dags att komma in på väsentligheterna nu när Kasper säger åt mig att jag MÅSTE ta med honom på en liten promenad trots regnet!

Översvämning

Inte så farligt som det låter, för framförallt är det regnmätaren som svämmat över igen. För tredje gången på några dar. Här en bild från min gårdsplan - även den har fått vad den för närvarande tål! (Samma bild finns på Kaspers sida, men kanske inte alla läser där också. Han älskar den där pölen, men det gör inte jag.) Bilturen hem från affären (12 km bort) var förresten intressant. Vattnet sprutade som fontäner på båda sidorna om bilen. Men vi kom som synes hem.

Fästingar är en plåga. På katten Petrus plockar jag flera stycken varje kväll, det går bra om han får

ligga i knäet i en speciell fåtölj. Han är en personlighet den katten, med mycket bestämda åsikter om hur, var och när. Bara att foga sig. :-)

Fästringarna måste ju göras av nånstans, och jag kan inte springa iväg till kamin eller handfat mellan varenda en, då rymmer Petrus! Jag använder en burk. Den är halvfylld med vatten, spetsat med ättikssprit, diskmedel och - viktigt! - grön karamellfärg! Jag vill ju inte SE fästringarna jag släpper ner! Ett par droppar pepparmyntolja gör att det luktar riktigt gott när jag tar av locket...

Jag tror att odjuren dör en snabb död i den blandningen. Visserligen avskyr jag dem, men direkt plåga dem i onödan vill jag ju inte. Faktum är att den där burken har gjort livet betydligt lättare för både mig och Petrus. En och annan enstaka Kasper-fästring hamnar också där.

Tror att jag ska skaffa en vackrare burk, kan ju rentav bli en prydnad då... Lite makaber förstås, men ändamålsenlig!

9 augusti -08

PS. Om fästringens olika utvecklingsstadier och livscykel kan du [läsa här](#).

Ved! Det ÄR höst!

Vedleverantören ringde igår - "kan du tänka dig att ta emot veden redan nu? Vi har trångt..."

Snäll som jag är så... Leverans alltså i dag. Tursamt nog inte regn, rentav lite sol! En väldig massa ved. 10 kbm, reellt mått. Måste köras in i vedboden och travas, annars får den inte rum under tak. Har en del kvar sedan förra året, travad i boden bredvid. Inser redan nu att det här kommer att ta tid. Ryggen bestämmer! Och i morgon ska det regna igen. Och i övermorgon. På nätterna också, tydligen. Den väldiga högen är täckt nu, men måtte det inte blåsa särskilt hårt! Jag hade helst velat ha veden i september.

Folk som går förbi på vägen ojar sig så smått. Varpå jag vänligt talar om för dem att jag ju väljer det här själv, av egen fri vilja.

Det är lite knixigt att komma rätt med en stor bil. En stor sten, en häggmispel, en nyanlagd rabatt och en nyplanterad liten rhododendron komplicerar saken ytterligare. Men det gick. Långtifrån ALL ved syns på bilden. :-) Och den svarta byggplasten kunde småningom bli ett som jag hoppas effektivt regnskydd.

En granne/vän kom körande förbi, efter att ha bevistat en begravning. "Jag har en tårta i bilen, den blev över", sa hon. "Kan vi inte ta oss varsin bit, här hos dig?" Så det gjorde vi. En paus i vedkärlandet med kaffe och begravningstårta. Lite tal om liv och död, om ved och växter, om husdjur och människors olika sätt att bo och vara och hantera sin tillvaro.

Sedan lite mer vedkärning, och en dust med plasten för att få den ordentligt på plats. En Kasper som krävde lek med bollsockan. En före detta kollega som ringde och berättade att han just besökt Findhorn i Skottland - och så nu upptäckten att jag faktiskt inte har ätit ett enda dugg sedan i morse. Förutom den där tårtbiten! Bra, äntligen en förklaring till huvudvärken.

Så nu, när onsdagen just övergått till torsdag, så ska jag laga mig lite middag! Råstek potatis och en sallad, tror jag.

Natti!

6 augusti-08
(fast det egentligen redan hunnit bli 7 augusti)

Hej höst!

Regn som vräkte ner och hamrade mot taket, storm som ven runt knutarna och **strömlöst!**

Så var det i går kväll. Läste en bok i stearinljusens sken, undrade vad som hände på nätet, släppte ut Kasper medan jag själv stod under tak på förstubron och bestod honom med glada tillrop :-). Han gjorde vad han behövde, och kom sedan raskt in.

Beskådade förödelser i morse - den såg bl.a. ut så här - detta var för ett par dagar sedan en riktigt fin krukplantering vid entrén.

Nedan ett mer "naturligt förfall". En trapp på tomten som jag inte nänns röra. Klart att träet kommer att murkna snabbare på det här sättet, men visst åldras väl trappen med behag! Och vad gör väl lite regn! (Har tömt en bräddfull mätare 2 ggr, den rymmer 55 mm. Bryr mig inte om att kolla längre, mätaren räcker ju i alla fall inte till!)

Här alltså min "förfallna" trapp

5 augusti -08

Oliktänkande

Färdiga värderingar – det har vi väl lite till mans. Frågan är bara hur färdiga? Är de så färdiga att de urartat till fördomar? I själva verket gjort oss till någon sorts fundamentalister?

Jag tror att det viktigaste är att vara öppen. Att inte låsa sig och därmed enkelt och simpelt avfärda allt man inte förstår. Eller inte är tillräckligt insatt i! Det finns mycket mellan himmel och jord...

Jag funderar över det här med "vetenskap". Vetenskapligt anses det vara som kan vägas och mätas, med vanliga mått.

Undrar vad 1908 års vetenskapsmän skulle sagt om någon hävdade att människor hundra år senare skulle samtala tvärs över planeten och höras lika tydligt som om de stod fem meter från varandra. Och detta med hjälp av föremål som vi själva fått att snurra runt jorden precis som månen!

Undrar vad vetenskapsmän 2108 kommer att säga om vår tids syn på vetenskapliga sanningar och slutgiltiga slutsatser. T.ex. om vår syn på liv på andra planeter, dvs om vår definition av "liv". Om den s k vetenskapens förnekande av det mesta den ännu inte vet. Gäller för övrigt även liv på vår egen planet. Finns det (eller snarare, har man kanske rentav upptäckt) fler "livsdimensioner" då, om hundra år...?

Det kan kanske ingen i dag veta säkert, men många menar sig kunna förneka. Vara tvärsäkra, "vetenskapliga" och därmed mena sig ha rätt att avfärda och förlöjliga andra tankar, synsätt och egenskaper. Täppas Fogelberg är ett gott exempel (jag vet att han även har goda sidor!) Men TÄNK, Täppas med flera, om helt nya kvaliteter och förmågor kommer att upptäckas. KAN det vara så att det finns mer att utforska? Inte bara genom ytterligare förfining av metoder vi redan känner till, utan rentav genom en eller annan helt ny? Någon banbrytande som leder till banbrytande resultat?

Tankarna väcktes av en titt i bokhyllan, där står bl a Carl Sagens roman Kontakt. En i sanning annorlunda rymdfärd handlar den om. [Carl Sagan, 1934-1996](#) var en framstående vetenskapsman, verksam vid flera amerikanska universitet. Han medverkade vid flera av NASA:s rymdfärder, bl a Viking, Voyager och Galileo. Han var intresserad av livets ursprung, fysiken och kemin hos

planeternas atmosfärer samt utomjordlig intelligens. Bland många andra utmärkelser fick han John F. Kennedy Astronautics Award från American Astronautical Society och Konstatin Tsiolkovsky medaljen från Sovjets kosmonautfederation.

Jaa, tänk om...

4 augusti -08

Kvällstankar

Åska och dunder i går, och en mm regn i minuten! 31 mm på ett klick. DET gillade inte blommorna! I synnerhet inte pelargon och petunia. Undrar hur det slog mot bondens säd, den som dessvärre redan börjat brådmogna. Regnet har fortsatt idag. 50 mm nu - och då är mätaren full. Varför är det mesta så sällan lagom...

Svalkan är ändå skön. Skönt också att kunna ha ytterdörren på vid gavel, den finns under tak. Kasper ligger ömsom på bron och kollar om Sommarflickan kommer tillbaks, ömsom vid mina fötter här vid datorn.

I regnvädret har jag surfat runt lite. Följt blogglänkar i andra, tredje och fjärde led. Ibland säkert längre ändå. Noterat att många faktiskt är små forum. Sett hur likasinnade hittar varandra. Jag har också själv hittat en del nya vänner. För att inte tala om vad Kasper har :-)

Jag har hittat en hel del som berör mig, och flera som roar mig. Jag har också hittat bloggar som får mig att må ganska dåligt. Vore de öppna forum och inte personliga bloggar skulle jag kanske skrivit ett eller annat inlägg, men nu konstaterar jag i stället bara att DIT ska jag inte återvända.

Men jag funderar. Varför har "vi" eller borde jag skriva "man" ofta så svårt att ha överseende med andras svagheter när vi mestadels så lätt har det med våra egna? "Vi" bara konstaterar att "vi är som vi är" eller att "vi gör så gott vi kan". Varför ser vi inte att även andra gör det, även om VI inte tycker att de lyckas särskilt väl. Inte med VÅRA mått mätt.

Att tycka sig själv bli större genom att förminska andra - det är ganska lätt! Ända tills man inser vad det är man egentligen håller på med.

Det är framförallt på sig själv man ska vara observant!

En bild också? Det får i stå fall bli på något *helt* annat. Jag upptäcker att jag är fascinerad av stubbar, av gammalt trä i naturen. Vad är detta? En urtidsfisk...? En sköldpaddas huvud?

2 augusti -08

Ingenting nånstans...

Ingenting i kameran, ingenting i huvudet... Alltså, bara ett livstecken nu, så här när juli för någon timme sedan övergick till augusti. Så fort det gått! I morgon får jag förhoppningsvis åtminstone NÅGON tanke i huvudet som kan finna vägen till tangentbordet.

Ögonen faller just på en liten bok om medicinalväxter - jag ser att där nämns även älgört. Häromdagen gav jag ju ett recept på älgörtslikör.

Kärt barn har många namn: Här är några dialektnamn på älgörten: *älggräs*, *getskägg*, *mjödört*, *mjurt*, *mörtgräs*, *möltagräs*, *ölgräs*, *kassöta*, *byttgräs*, *ärmegräs*, *mjödmilla*... Fler namn finns.

Om verkan skrivs: *"Drogen är de torkade blommorna, mer sällan också den torkade jordstammen. Verksamma ämnen är salicylsyra och flavonoidbindningar samt något eterisk olja. Det gamla släktnamnet för älgört var Spiraea och av detta har uppkommit benämningen aspirin som magnecylpreparat kallas i utlandet. I jordstammen finns också garvämmen och roten har därför använts mot diarré. Blommorna ansågs febernedsättande och svett drivande. De har därför använts mot febersjukdomar som spanska sjukan och influensa ävensom mot reumatism och vattenstockningar."*

Saknar man egen inspiration får man använda sig av andras. Så är det ju.

1 augusti -08

Ett annorlunda hem

Den där utflykten häromdagen med efterföljande besök i en väns mycket annorlunda hem - här kommer fler bilder. Klicka på dem, så blir de större och visas i egna fönster. Mycket nöje! Vedboden visade jag ju i en slända för några dagar sedan (scrolla en bit neråt), och även Kaspers förundran över en liten dams tomma fat.

Många bilder blev det, men de är bara ett litet urval. Flera små hus, gästhus, fanns med kluriga lösningar, massor av vackra och skojiga detaljer. En annan gång ska jag fota interiörer... Nya kameran måste ju användas! Ett klart annorlunda boende. Underbart på sommaren, men vintertid ville jag själv nog hellre ha husen "under samma tak". Men sommartid är allt otroligt charmigt!

Det rosa huset är huvudbyggnaden, andra gaveln visar en hel glasvägg, och ett stort, inglasat sommarrum. I bakgrunden den turkosa studion/ateljén.

Bakom huset skymtar även boden för redskap och verktyg. Här har någon haft riktigt roligt.

Studio/ateljé. Bakom syns huvudbyggnadens inglasade gavel.

Interiör från studion, även använd som ateljé och ibland galleri.

Studios motsatta vägg. Bilden tagen vid ett tidigare tillfälle och med andra gäster.

Ett kök fullt av detaljer. Det rymmer även en vedspis. Notera t.ex. mosaikplattan över kokplattor och vedspis. Husets ägare fixar just vår middag.

En av detta hus många utgångar.

Det här lilla "trädet" skymtar på förra bilden. Många röda glasdroppar hänger där och ger den döda busken ett andra liv.

Detta är dotterns stuga, hon är annars bosatt i vårt östra grannland. Konstnär, sysslar mycket med glas och keramik. Som synes. Stugan skymtade nedanför "glasbusken".

Den mosaikramade dörren. Det här lilla huset rymmer t.o.m. ett sovloft. Man får klättra dit, och kan möjligen sitta i sängen, men sover skönt där, det gör man.

Måste vara underbart att både ha en skön fantasi och möjlighet att förverkliga den.

Ännu ett exempel på en skön detalj.

Samma hus från baksidan. Spadarna berättar historier. Gipshänderna som håller dem är "riktiga personers" händer...

... och här detaljerna hos ett par av spadarna. Vad berättar de om personen bakom händerna? Ja, såg det...

En liten glasport - tänk den här i vit snö.

Som sagt, scrolla ner en liten bit och kika även på vedboden och Kaspers "lilla dam utan

köttbullar".

Ha en bra dag! Var snälla mot er!

30 juli -08

I väntan på åskan

Det ska visst bli oväder i kväll, i mina trakter, med massor av blix och dunder. Dator- och telefontystnad, med andra ord. Kontakter utdragna. Men kanske den tryckande värmen - och min huvudvärk - försvinner efter urladdningen. Inte ens katterna orkar röra på sig. Jag känner mig precis som Filip (närmast stolen) ser ut. Och Kasper, han håller helst till framför kaminen. Som han sa igår.

Den som kan åstadkomma något vettigt överhuvudtaget i den här värmen har min fulla beundran. Kommer att tänka på ett besök för den del år sedan, av en kvinna bosatt på Teneriffa. Hon klagade väldigt över den svenska sommarvärmen. Jag såg väl ut som ett frågetecken. "Jamen", sa hon, "där vistas ingen vettig människa utomhus mitt på dagen. Vi tar siesta. Och inne har vi ju luftkonditionering!"

Så sant. Det är här vi svettas i värmen, i varmare länder har man anpassat sig. Och mer än så här orkar jag inte skriva idag!

28 juli -08

Kort liv

I natt slutade min internetuppkoppling att fungera. Ett färdigskrivet inlägg gick inte att skicka upp. Desperata försök att reparera anslutning, slå av och på modemmet, kolla kablar - fåfänga försök att förstå någonting överhuvudtaget. Frustration...

Likadant i morse. Datagurun – ja, det var väl bara att ringa och upphäva ett nödrop. Kom trots desperationen på den geniala idén att först ringa Telia för att kolla om problemet möjligen låg där. Det gjorde det. Störning på nätet.

När jag nu läser igenom min icke-cyberplacerade dagslända känns den helt överspelad! Jag sov inte på altanen i natt. Kasper behövde inte tvivla på mattes förstånd. Den tomma tvättkorgen är inte längre tom, den fylldes på i morse. Tankarna kring forna tiders klädtvätt... Helt ointressanta!

Alltså – radering! Så kort är alltså en dagsländas liv, även i cyberrymden. Den överlever inte natten! Åtminstone inte min slända!

Kvar finns dock bilden av min tomma tvättkorg. Och jag minns känslan av om inte en gigantisk så dock ganska stor lycka! Botten var nådd! :-)

Dessutom återfann en socka sin äkta hälft! Så nu är de tu åter ett par!

Bäst att snabbt skicka upp det är inlägget – för dessvärre är det så att DENNA slända nog har ännu mindre överlevnadsvärde än den raderade! Alternativet är ännu en tomdag på hemsidan. Okej, kanske vore det ett bättre alternativ, men vem säger att det bättre alltid är bäst?

Så håll tillgodo med min tomma tvättkorg! Faktiskt tror jag att den här värmen slagit sig på hjärnan. Alltså på MIN hjärna. 32 grader ÄR väldigt varmt. Men nu stapplar Kasper och jag iväg till sjön. Men först **bilden av min svunna lycka...**

Idag är locket åter på. Innehållet är nämligen privat.
Ha en bra dag, alla!

Jobbar med bilder!

Ett prov ska ni få – en vedbod tillika litet förråd. Ta boden som en glimt av att *konventionellt*, det är sannerligen inte detta hem! Bestående av som jag tror sex byggnader. Eller om det "bara" var fem. I så fall 5+, men jag tror det är sex. Lätt att bli förvillad av de olika husens skiftande "ansikten", beroende från vilket håll man ser dem. Några mycket små, men fantastiska!

Vedboden.

Fler bilder kommer garanterat, måste bara sortera och välja och förminska. Originalen är jättestora, tycker att motiven motiverar det. Men just nu tryter orken! Trodde att jag skulle klara värmen lite bättre än jag gör. Förstår helt plötsligt vilken fördel morgonpigga människor har. När *jag* kliver upp och är redo för dagen, då är värmen redan här. Den morgonpigga har hunnit njuta en precis lagom varm-sval dag i så där två-tre-fyra timmar! När kvällen kommer och lagom ljuvlig svalka åter råder, då är jag fortfarande utslagen. Och med den utslagenheten "måste" jag stanna kvar uppe i ytterligare flera timmar. Den morgonpigga, hon får minsann krypa till kojs hon, och kan därmed utvilad njuta nästa dygns svala sköna morgon!

Kom nu inte och säj att jag väljer själv – nej, jag är övertygad om att det ligger i generna! De år i mitt liv då jag av omständigheterna tvingades stiga upp i ottan – jag vill helst inte minnas dem. Varken för min egen eller min omgivnings skull. Tro mig, jag VET vad depressioner vill säga. Även om de bara varar ett par timmar. Nattsvarta är de likafullt! Utan ljusning i sikte. Absolut ingen känslomässig ljusning, och vad spelar det då för roll om den finns intellektuellt. Där intellektet borde finnas existerar i den stunden bara ett stort svart hål.

Alltså fortsätter jag mina vända dygn, även om tillfälliga värmeböljor gör mig ganska slak - men inte alls deprimerad! Nejdå, den tiden är förbi sedan decennier. Och de här varma dagarna ska jag försöka minnas i vinter när jag klagar över kylan...

Bilder från själva dagsutflykten – de torkade nästan helt in! Svårt att hantera både kamera, hund i koppel, guidning och försök att i hettan visa så mycket som möjligt av t.ex. en trädgårdspark för någon som inte klarar att promenera i sol och värme (utflykten var inte mitt initiativ!), det gjorde att fotograferingen fick stryka på foten. Gör nog snart en alldeles egen kamerautflykt.

Ett par utflyktsbilder visar jag iaf på [Kaspers sida](#) - något ska väl finnas där också :-). Och så ännu en bild från det fantastiska hemmet - hann den här gången med mest bara exteriörbilder. Här en detalj, och en lätt frågande Kasper. "Borde hon inte ha köttbullar i skålarna, den där keramik-mosaik-förklädes-damen?"

25 juli -08

Ett slott för en mus

Gjorde en utflykt idag igen, och träffade på en intressant stubbe. Eller snarare en före detta stubbe. Fotografering i starkt solljus - nä, det blir inte bra. För stora kontraster. Men ni får se bilden i alla fall!

Det här är egentligen ett slott. Någon bor här. Ståndsmässigt. "Pilen" lade jag dit för att visa stora entrén. (Jag tog bort den sedan.) Hoppas ni kan se eller åtminstone ana det lilla ingångshålet. I verkligheten väldigt tydligt och markant. Säkert är det en skogsmus som skaffat sig den här komfortabla bostaden.

Märkligt kanske, men när jag går i skogen med kameran hängande runt halsen, tycks jag se lite mer än annars. Synsinnet tycks skärpas. Har ibland haft sällskap med en person som sysslat mycket med textil, och hon ser också motiv lite varstans, men inte samma som jag. Hon ser "mönster". En skogsbacke kan få henne att nästan falla i trance, på grund av trädens skuggspel.

En annan vän förstår inte varför man över huvud taget ska fotografera. Man ska lagra i minnet. Inte låta sig störas av mekaniska möjanger. Så olika vi kan vara!

Idag satt jag länge på en skön sten, i skugga. Såg på några skogsmyror, dom visade inget som helst intresse tillbaks. Det var fint. Även Kasper la sig till ro en stund, vilket är ovanligt ute i naturen. Han bara norpade ett par blåbär som råkade befinna sig inom nosräckhåll. Om jag tänkte något minns jag inte, jag tror att jag "bara var".

En skön dag. En bara-vara-dag. Skulle städat. Struntade. Skulle diskat - gjorde det. Skulle lagat mat - det fick bli bara fil. Skulle skrivit en genomtänkt Dagslända - det blev bara den här...

Älgört och Skogsstjärna...

Har varit på utflykt större delen av dagen – och kvällen har jag ägnat åt att sortera, beskära och ”kasta” foton! Det mänskliga sällskapet ville inte vara med på bild, så i morgon fyller jag på hos Kasper...

Inte heller klarar jag av några djupsinnigheter, men har noterat att det bland bloggvänner används en och annan starkvara. Som medicin, kantänka? 😊

Själv nöjer jag mig med ett eller annat glas vin ibland, men för några år sedan gjorde jag likörer. Inte nödvändigtvis sötsliskiga, men roliga. Inspirerades av en bok jag fick – Sannas likörbok. Ser att den trycktes 1994, jisses vad tiden går!!!

En riktigt inspirerande bok, jag recenserade den då. Så här skriver Sanna om älgörtslikör:

”Mörkvatten och trollsländor i sugande hemligmarker. Över mossens mjukhet står lukten som jag minns från barndomen. Älgörten doftar. Dess vita blommor och gröna blad klär in varje fuktig äng, varje vattendrag. Man kan göra välsmakande te på bladen och en likör som smakar något som man aldrig tidigare har smakat.”

Jag minns den likören – jag tyckte den var fantastisk god. Andra tyckte det nog inte, ville helst ha något med smultron eller jordgubb. Men nej, jag föredrar den annorlunda älgörten. Fräscha, relativt unga blad använde jag.

Recept:

35 cl sprit

5-6 blad av älgört (förväxla inte med brudbröd!)

2 dl vit sirap

1 droppe grön karamellfärg eller lite spenatfärg

”Låt stå i två veckor, sila sedan ifrån. Karamellfärgen ger tillsammans med likörens egen brungula färg en vacker, dov nyans. Om man färgar med spenat måste den först förvällas innan grön vätska pressas ur bladen.”

Jag använde karamellfärg. Oj, helt plötsligt känner jag inspirationen återkomma! Älgört har jag längst ner på tomten. Och systembolag finns bredvid livsmedelsbutiken...

Då, naturligtvis för många år sedan alltså, hände det sig att man i synnerhet på landsbygden brände sin egen sprit. Kan aldrig TÄNKA mig att det fortfarande förekommer...

Skogsstjärna kallas/kallades resultatet i folkmun, som kanske en och annan känner till. Lite Skogsstjärna råkade hamna hos mig, i precis samma veva som jag fick Sannas likörbok. Ett sånt sammanträffande! Preskriberat!

Hm - ser just att man tydligen kan göra något spännande även av t.ex. enbär. Låter inte heller så sliskigt! Men det har jag inte provat. Men älgörten, den rekommenderas!

21 juli -08

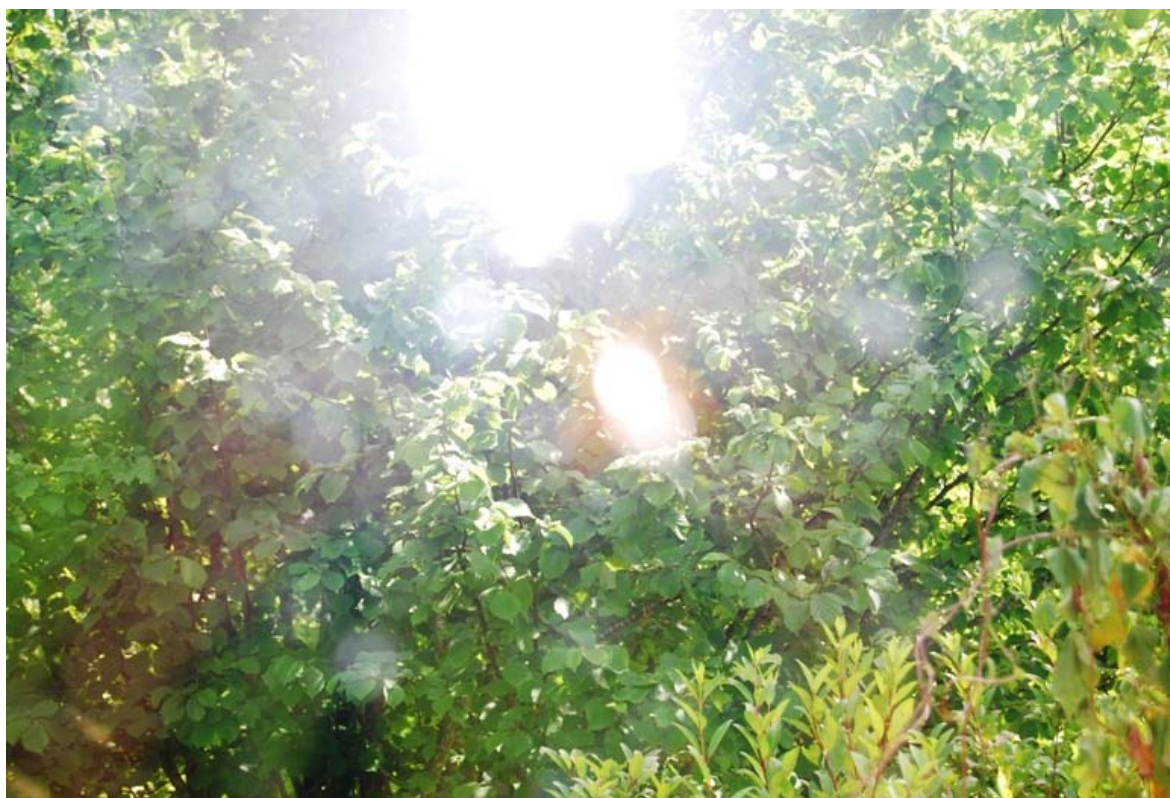
Kryp - och ett misslyckande!

Bara bilder idag. Har grejsat så mycket med dator och hemsidans utseende att skallen är tom!

Många datortimmar blev det! Greppade i alla fall kameran vid lunchen, där jag hade sällskap av det här krypet! Undrar vad det är för en krabat. Flyga kunde den iaf.

Undrar vad jag tänkt fota här? Jag tror att krypet kröp på fönstret! Tycker att det hur som helst blev ett ganska så roligt misslyckande :-)

Det gäller att se det positiva även i ett misslyckande! :-)

18 juli -08

Värsta förseningen

Jag var för några år sedan bjuden på födelsedagskalas, modell större, i Dalarna, en dag i juli. Syskonbarn fyllde 50. (25 år var. De är tvillingar...) :-)

Strax före åtta kvällen före ringde en upprörd syster – är du HEMMA!!!??? Är du inte klok! Eller är du sjuk? Själv var jag bara ett stort frågetecken. Var ju ingetdera, dvs KLOK var jag ju, men inte sjuk. Och jag hade ju inte LOVAT att komma redan dagen innan.

Efter en lång och talande tystnad konstaterade syrran att ”här är festen i full gång och vi undrade om du råkat ut för något på vägen. - Du ÄR nog faktiskt inte riktigt klok!!”

Nu blev även jag tyst ett tag. Konstaterade sedan att "jag behöver nog nån timme för att vattna och flytta en del blommor och packa. Hinner knappast upp innan datumgränsen passerats, men ska försöka. Kommer gör jag i alla händelser, förhoppningsvis innan festen helt är över!"

Gissa om jag snodde! 35 mil hade jag framför mig. Behövde också tanka. Det fick bli i Strängnäs. Inga fartkameror på den tiden, och inga poliser den här fredagskvällen/natten. Och tur var det! För övrigt fanns knappast några andra bilar heller ute på vägarna. Kände mig som om jag ägde natten! I Falun upptäckte jag att bensinmätaren inte fungerade – den slog i botten. För bara ca 20 mil sedan tankade jag ju fullt.

Självklart struntade jag i mätaren och fortsatte en genväg genom nästan bara skog. Hade sex mil kvar. Mötte inte en enda bil.

Någon minut på rätt sida om tolvslaget körde jag triumferande in bilen på syrrans gårdsplan – det var i och kring hennes stora loge festen pågick. Mat fanns kvar, lite av den goda bålen var sparad, och även av övrigt dryckjom fanns ett överflöd, av varierande kvalitet – det här var ju i Dalarna! Födelsedagsbarnen välkomnade mig varmt – var faktiskt rätt roade av sin virriga mosters bravad. Men syrran hade just gått och lagt sig. Lämnade en skriven välkomstlapp...

.-.-.-.-.

Dagen efter skulle jag flytta bilen, den startade inte. Såg en pytte-pytte-liten fläck under bensintanken. Mysko. Bogserades till närmsta mack/verkstad där man konstaterade en trasig packning till en slang.

Tala om tur – jag hade alltså hunnit fram med på sin höjd en deciliter kvar i tanken! Men jag kom fram! Och på rätt dag – klockan hade inte riktigt hunnit bli tolv. Genomsnittshastigheten – den törs jag idag inte ens tänka på...

Men släktens förseningsliga - den leder jag. Stort!

PS. Här en bild av ett par uthus, bagarstuga och lagård/loge, boningshuset är dolt bakom björkarna till höger.

17 juli -08

Temperamenten

En vän jag träffar då och då är en tämligen utpräglad melankoliker. Svårt för mig att ställa upp på ”varför måste alltid alla förändringar vara till det sämre?”

Jodå, visst känner jag det också så ibland. Inte alltför sällan heller! Men den här vännen är ett utmärkt motmedel – jag bara MÅSTE ju leta efter en positiv vinkel. Jag hittar den naturligtvis inte alltid, men lyckas ibland förvåna till och med mig själv :-) Känner mig då och då som djävulens advokat...

De fyra grundtemperamenten – det melankoliska, flegmatiska, sangviniska och koleriska – förekommer knappast helt renodlade hos någon individ, men visst är de mer eller mindre förhärskande. Tur är väl det, för hur skulle världen annars se ut! Eller samvaron människor emellan, vare sig det gäller nära och kära, vänner, arbetskamrater osv.

Mina barn har gått i [waldorfskola](#), och där tillämpade åtminstone en av klasslärarna (och som jag tror de flesta) ett ovanligt system. I stället för att placera kolerikerna, dvs de ”högljudda och

stökiga” eleverna utspridda placerades de tillsammans. Bredvid varandra, eller i samma grupp. Samma sak med de visserligen flitiga men långsamma flegmatikerna som inte gjorde mycket ”i onödan”. Hur det fungerade med lättsamma sangviniker och lätt nedstämda melankoliker separerade vet jag inte, men misstänker att de ”blandades” lite mer.

Den här läraren gjorde det inte lätt för sig, och heller inte alltid för sina elever. Men nu, i vuxen ålder, både förstår och inser de hur mycket de har denne lärare att tacka för. Åtminstone de jag fortfarande har kontakt med.

Kolerikerna konfronterades alltså dagligen och ganska våldsamt med sina egna mest utpräglade särdrag genom att möta dem i sina kamrater. Finurligt. Ledde både till självkännet och insikter om nödvändigheten att hålla sig själv tillbaka ibland. För ingen orkar ständigt vara i angrepps-, kamp- och försvarsställning, ständigt högröd i ansiktet och beredd att alltid vara initiativtagare och kraftfull förkämpe för ... ja för vad då? Sig själv? De här eleverna uppfostrade varandra. Desto mer verksamt eftersom det skedde omedvetet. Blev situationen alltför våldsam fick man väl ordna till nån fysisk krävande aktivitet eller skicka ut dem att göra upp!

Flegmatikerna å sin sida – en annan lärare berättade med viss förtjusning om en elev som efter att själv knappt ha sagt ett ord på månader mot slutet av terminen en dag reste sig upp och närmast skrek ”magistern, jag står inte ut, kan jag inte få byta plats!” Och så pekade han på sin granne – ”han är så TRÅKIG!!!” Ett ur lärarens synpunkt efterlängtat utbrott! Dags för nästa pedagogiska grepp.

Som sagt, tur att vi som vuxna i allmänhet lyckats modifiera våra temperament. Annars skulle en samvaro mellan två koleriker kännetecknas av ständig kraftfull kamp sinsemellan. Kolerikern är en resolut natur, en ledartyp, ger sig inte, är ständigt beredd att genomdriva åsikter och planer. En självklar medelpunkt i vilket sällskap som helst. Går inte att ignorera. Och två medelpunkter i ett förhållande - tja...

De båda flegmatikerna däremot, de skulle ordna sig ett skönt liv, men ett tämligen händelsefattigt. Just inga överraskningar. Å andra sidan skulle det de verkligen företog sig vara ytterst både genomtänkt och väl förberett. Varje uppgift skulle genomföras samvetsgrant och konsekvent, om än inte med världens största entusiasm.

Två sangviniker skulle ha riktigt roligt! Livliga, ständigt verksamma och beredda på trevligheter. Härliga sällskapsmänniskor. Älskar nya projekt, men är inte de mest uthålliga. Kan kanske på ålderns höst fråga sig – vad var det egentligen vi ville?

Två renodlade melankoliker – vänliga och deltagande, men tillbakadragna och ofta undrande över ”varför dom, men inte vi?” Inte avundsjuka, bara vana vid att livet liksom inte är riktigt deras. Men alltid beredda att trösta varandra.

Nu är det som sagt så, att renodlade temperament knappast finns. Samtidigt är de alla självklart nödvändiga, inget av dem är ”bättre”, inget är ”sämre”. Alla behövs.

Utan den kraftfulle kolerikern skulle inte mycket nytt hända. Flegmatikern behövs för att träget och samvetsgrant genomföra det som påbörjats. Melankolikerns medkänsla och empatiska förmåga ger en mänskligare värld, och sangvinikerns flexibilitet och lättsamhet gör att vi alla orkar!

Va - tycker någon att jag generaliserar? Kan jag väl aldrig tro! :-)

Men jag vet av erfarenhet att en melankoliker och en koleriker har väldigt svårt att umgås och hålla sams, åtminstone så länge de är barn! För min del var det tur att mellanbarnet var en utpräglad sangviniker, medlaren, syskonet som fungerade utmärkt tillsammans med båda sina syskon. Men den koleriske sonen och den melankoliska dottern – båda minns de fortfarande de två dagar som de under sin hela barndom verkligen umgicks, var sams och HADE TREVLIGT ihop. Under flera timmar! Jag minns också dessa två tillfällen. Om någon vill, så kan jag berätta om dem.

Slutsatsen – om det nu finns någon! – är att två ALLTFÖR lika personer nog inte alltid leker bäst

tillsammans! Eller?

Nästa slutsats blir självklart att det gör inte två ALLTFÖR olika personer heller! Eller?

16 juli -08

Ett urdjur?

Inte alla dagar är bra dagar. I varje fall inte alla HELA dagar. Men den här dagen tog upp sig. Promenaden med Kasper blev kort - lade mig i stället att vila i gräset en stund! 😊 Efter att ha blivit bjuden på god sopplunch och kaffe med hembakta - fullkomligt ljuvligt goda - wienerbröd mådde jag bra igen. Hör bara lite illa, men hoppas Revaxör ska fixa den där proppen i natt!

Hade tänkt skriva om temperament, en Skogsfru ställde ju frågor i min gästbok. Men är lite för trött i kväll, efter en lång dag och så Midsomer murders på det! En vådlig historia, som vanligt. Det får bli en bild i stället. Hittade den idag.

Ett stycke trä. En fixeringsbild, rentav. Ett urdjur, eller vad? Med en kotte till öga, inte ditlagd av fotografen. Horn i pannan. Och med en fångad fågel på väg mot ett hungrigt gap...? Kan ha levt här för tusen år sedan. Nej, för en miljon år sedan. En förstelnad ögonblicksbild? - Lätt att snöa in på det där med bilder när man har en ny kamera.

Dags att göra Kasper sällskap, han har redan somnat, trött efter en omväxlande dag. Vi har också hälsat på hos ett födelsedagsbarn. - Hoppas nu på vackra drömmar för oss båda. Tex om att vandra över vackra sommarängar... Så här vacker blir en betad äng.

Önskar alla en god natt följt av en lika god dag!

15 juli -08

Irriterande bakgrunder

Jag har blivit mer och mer irriterad över min hemsida, över utseendet alltså. Mest akut över ”Dagsländor”. Den gamla bakgrunden skar sig förfärligt mot de flesta bilderna. En bakgrund ska vara just det, bakgrund. Dvs inte förhåva sig :-).

Det är därför mina Dagsländor ser annorlunda ut nu.

Att vara bakgrund – för en del människor är det ett naturligt tillstånd. Andra klarar det inte alls, vill absolut alltid vara i fokus. Att klara bådadera är väl något att sträva efter? Att både våga träda fram, visa vem man är och stå för sina åsikter är lika nödvändigt som att vid andra tillfällen ge andra personer plats och utrymme.

Kolerikern tar plats och tillåts göra det. Melankolikern håller sig gärna i bakgrunden, men har egentligen ytterst viktiga synpunkter. Två koleriker hamnar ofta i hetsiga diskussioner, två melankoliker i lågmälda samtal – förhoppningsvis inte alltför lågmälda.

Vad nu det här har att göra med bakgrunden på den här sidan... Att den är väldigt melankolisk, kanske? Bokstavligen intill utplåning! Så här får ni en koleriskt röd tomat att vila ögonen på! Det är en körsbärstomat som växer i en stor svart hink i mitt inglasade uterum. Jättegod är den! Söt och riktigt tomatig! Ska ta frön.

13 juli -08

Bildförsök - en blomma är en värld!

Lite tomt i huvudet - men jag fortsätter att experimentera med nya kameran. Gamla objektiv VERKAR fungera, men bilderna blir oskarpa hur jag än ställer in. De fungerar ju inte automatiskt med digitalkameran, men manuella inställningar har jag ju jobbat med i många år, tidigare! Tråkigt! Men med mitt enda fungerande (dvs digitala) objektiv har jag iaf kommit så här långt med närbildsfotografering. Lugnar mig nu, tills vidare, och nöjer mig med "halvmanuellt". Detta är en phalaenopsis på min fönsterbräda.

En blomma ÄR en värld! Värld att utforska.

11 juli -08

Bildkaos. Samt före och efter.

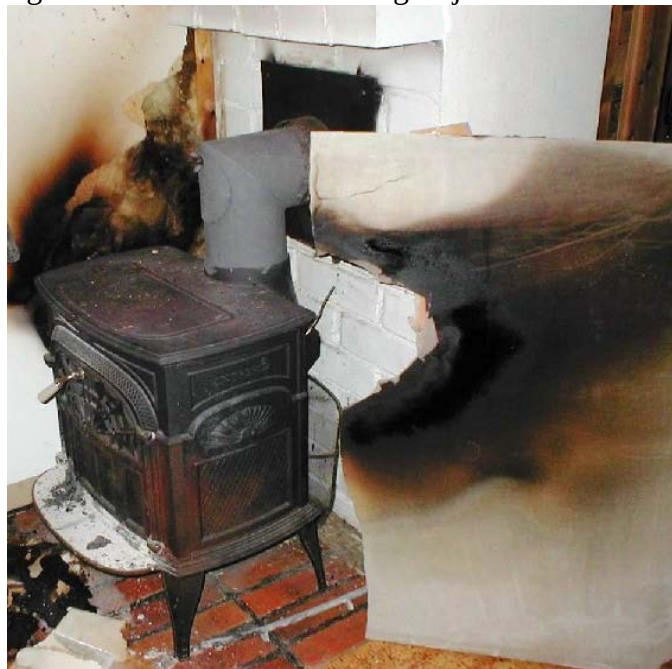
Jag översköljs av bilder! Både nya och gamla. Gamla som blev tämligen osorterade i samband med datorhaveri resp. datorbyte. Nya i samband med nya kameran! Någon sorts ordning måste bringas i ordan. Och nu sitter jag här försjunken...

Bilder på min hemsida var inte så vanliga innan jag äntligen fick bredband, nu i våras. För en stund sedan "snubblade" jag över bilder från den där branden förra vintern, som jag ju hade en nästan ofattbar tur med. (Se <http://www.berlof.se/brand.htm>)

Tvekar lite inför den här bilden, för det ser så trist ut! Men så här såg det alltså ut. Hur kunde jag placera kopparformarna så där!!?? (Numera finns de i en bod.) Det lilla gröna rummet är ett gästrum.

Bokstavligen en hårsman från en riktigt rejäl brand! Ganska otäckt.

Väggen riven, dags att tänka nytt...

... och då blev det så här. Gäster får sova i "kontorssängen", vare sig de vill eller inte!
 Extramadrasser finns också. Kaminrummet blev större och ljusare, och mycket trivsammare! Inget
 ont som inte har något gott med sig, en devis som gäller även här. I förgrunden syns Kaspers svans.
 Jag tycker som synes mycket om vitt! :-)

10 juli -08

Vad i allsin dar har nu alla de här bilderna att göra med ett barnbarns bröllop? Inte mycket, egentligen. Bara att de togs samma dag! Och att de också är vackra. Naturen är fantastisk, den mänskliga i sina bästa stunder, och naturen egentligen alltid. Även efter själv blomningen. Här min klematis som blommat över!

Inte så många tankar nedskrivna idag. Men en önskan till avslut - oh, om jag ändå kunde åldras lika vackert som min klematis! Men det enda som stämmer är dessvärre hårfärgen. För något år sedan slutade jag färga - och nu är håret verkligen vitt! Jag trodde nog det men kunde inte vara säker efter ett halvt livs manipulerande. Och tänk, helt plötsligt har jag fått höra "vilket vackert hår du har!" Alltid något. :)

6 juli -08

PS, maj 2011: Eftersom bilderna i det här utförandet inte går att klicka på så bifogar jag tre av dem i större format. Fast jag misstänker att Acrobats sidbrytning gör resultatet lite märkligt.

Värst - att vara ung och sjuk?

Man ska inte vara sjuk. Man ska inte vara gammal. Man ska inte vara arbetslös. Och man ska ha en god inkomst. Så är det bara.

Själv är jag "bara gammal", dvs pensionär. Så jag ska väl inte klaga, trots att jag tillhör den tärande grupp som inte åtnjuter "jobbavdrag". Jag börjar inse att jag kanske rentav är privilegierad. - Sämsta sitsen i dagens samhälle, det har förmodligen den som är sjuk i "arbetsför ålder".

Senaste dagarnas debatt berör. Ni kan inte ha undgått den. Det säger mycket om ett samhälle, det sätt som de svagaste och mest utsatta behandlas på. Tala om "utanförskap"!!

För övrigt – i dag ska jag lyssna på Sommar, något som hittills inte blivit av. Fredrik Skavland är värd, och hans norska talkshow minns jag med glädje. Hans sätt att lyfta sina gäster var härligt. Lek och allvar i skön förening. En trevlig man – och så talar han ju norska! :-) (Hoppas hans musikval är sådant att det åtminstone inte stör!)

Tomt i hu'vet...

I dag är en dag då inget särskilt hänt. Många dagar är sådana. Lite prat i telefonen, lite prat med grannar. Badtur med Kasper. Och så har jag tappat upp flädersaften, som fått stå och dra i sex dagar! Kära nån, så gott det blev!

En flaska till blev det, men den har jag gett bort. Synd att min fläder nu är överblommad. Jag skulle ha tagit hand om många fler blommor! Och så börjar jag undra - hur i all världen ska jag lyckas sortera och hålla ordning på alla bilder jag nu tar? Nackdelen med att ha en kamera som jag GILLAR! Till hösten får jag väl försöka klura ut nåt sätt. Men nu är det sommar, och den gäller det att ta vara på!

Sommar, sol, blålockor ... nyponrosor, smultron, blåbär ... nattviol, rödklöver, tistel...

Tisteln hör till sommaren och livet den också!

3 juli -08

Min engelska blodhund...

... blev inte så långvarig hos mig.

Att jag avbröt vår gemensamma tillvaro efter bara några få månader var inte hennes fel naturligtvis, hon var en rar, go och alltigenom vänlig hund. MEN hon var stark, självständig och DREGLANDE! Och GNAGANDE. Bådadera så till den milda grad att det blev väldigt svårt att fortsätta att ha henne med på jobbet.

Denna stora och vänliga och självständiga valp hälsade ytterst vänskapligt på besökande - kan tala

om att dessa i allmänhet INTE gillade dreglet de fick på sina kläder! Grindar sattes upp för att hålla henne på plats, men de var av trä och gnagdes följaktligen sönder i ett nafs!. Borde varit av järn. Mitt skrivbord, diverse pärmar osv visade också tydliga spår. Detta trots att hon fick vistas utomhus flera timmar dagligen under lek och ras. Kontoret var beläget vid en trädgårds- och lantbruksskola.

När tre-åriga barnbarnet knappt längre vågade hälsa på hos sin mormor för att han flera gånger blivit nersprungen av vänliga Frida, och när jag själv blivit omkulldragen ett par gånger, sista gången med en kraftig stukning som följd, då var det dags att inse: Frida var bara alltför mycket för mig. Och jag var inte rätt matte för henne.

Vad som slutgiltigt fick mig att efter fyra månader ge upp och lämna henne tillbaks till kenneln var min alltför sena insikt om hur mycket en blodhund dreglar. Jag läste på nätet att man måste vara beredd på att dregel hamnar både på möbler och väggar när hunden skakar på huvudet. Och jag förstod varför hundarna på kenneln bara fick vistas i hall och kök, och varför grinden till övriga huset var både stor och hög och av järn!

Min hund och jag måste få vistas i samma rum!

Så det blev i stället en collie, Klara, som sent omsider fick en [egen avdelning](#) på min hemsida.

Varför jag valde Frida? Tänkte kanske att när jag såg mig själv i spegeln kunde jag konstatera att SÅ rynkig och melankoliskt ledsen skulle jag förhoppningsvis väl aldrig själv komma att se ut? Var troligen i nån sorts kris... Jag föll helt enkelt för ett som jag då tyckte kolossalt charmigt utseende!! Och att hon skulle bli stor och kraftig gillade jag också. Pappan vägde 65 kilo.

Ett par av hallbyråns knoppar - så här såg alla lådknoppar utom de översta ut. Även ett par bord och stolar bär fortfarande spår...

Hallbyråns lådor finns fortfarande kvar som minne av en hund som jag trots allt grät floder över när jag lämnade henne. Oj, så nära det var att jag efter en färd över halva Sverige (finns inte så många uppfödare) ångrade mig och tog henne tillbaks med hem för ännu ett försök.

Men i stället fick jag underbara Klara och nu har jag min härlige lille Kasper! Och jag tror att Frida kom till ett hem där hennes trots allt många förtjänster kom mer till sin rätt. Och allra värsta gnagperioden var förmodligen över.

Upp

[Gamla hemsidan finns kvar t.o.m. våren 2012. Men den är övergiven.](#)